

Πλὴν... τὴν ψυχὴν τίποτε ἐκ τούτων δὲν παθαίνει,
Μένω ψυχρὸς, ἀνάληγτος ἐμπρὸς τῶν καλλωνῶν των...
Βλέπω τὴν γῆν ὥστε σκιά ἀσκόπως πλανωμένη,
"Ω! δὲν θερμαίνει τοὺς νεκροὺς ὁ ἥλιος τῶν ζώντων.

Λόφον πρὸς λόφον θεωρῶ ὅλην τὴν κύκλῳ φύσιν,
Καὶ μάτην τοῦ ὀρίζοντος προσβλέπων τὰ σημεῖα,
Τὴν ἄρκτον, τὴν ἀνατολὴν, τὸν νότον καὶ τὴν δύσιν,
«Δὲν μὲ προσμένει, ἐκφωνῶ, κ' ἐμὲ που εὐτυχία.»

Τί πρὸς ἐμὲ ἀνάκτορα, καλύβει καὶ κοιλάδες;...
Εἶν' ἀντικείμενα κενά, ἀθέλητρα καὶ κρύα,
"Ω δάση, βράχοι, ποταμοί, ὦ φίλοι πεδιάδες,
"Εν μόνον ὃν σὰς ἔλλειψε, κ' ἐγγείνατ' ἐρμηία.

Ἀμερικῶν ὁ ἥλιος τὸν ῥοῦν του ἂν ἀνέει,
"Αν εἶν' εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἂν εἶνε εἰς τὸ πέρας,
"Αν ἀνατέλλει αἰθριος, ἂν ὁμιχλώδης δύει,
Δὲν ἀναμένω τίποτε ἀφ' ὅλας τὰς ἡμέρας.

Καὶ ἂν ἔτι ἐθάδιζον, ὅπου αὐτὸς βαδίζει,
Κενὸν θ' ἀπῆλντα κ' ἔρημον παντοῦ ὁ ὀφθαλμός μου!
"Ω! δὲν ἐπιθυμῶ οὐδὲν ἀφ' ὅσ' αὐτὸς φωτίζει,
Οὔτε ζητῶ τι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀπεράντου κόσμου.

"Αλλ' ἂν, ἐκβαίνων τῶν στενῶν τῆς σφαίρας του ὀρίων,
"Οπου φωτίζει ἄλλο φῶς ἄλλ' οὐρανοῦ σαπφείρους
Ἀνέβαινον, τὸ πνεῦμά μου τῆς ὕλης ἀπεκδύων,
Θ' ἀπῆλντων ὅ,τι ἔπλασα τσάκις κατ' ὀνειρούς.

Νέκταρ ἐκεῖ θὰ μ' ἔχυνεν εὐδαιμονίας κρήνη,
Ἐκεῖ θὰ μ' ἐπερίμενον ἑλπίδες, ἔρω, πόθοι,
Καὶ τ' ἄκρον ἀγαθὸν, εἰς ὃ πᾶσα καρδία τείνει,
Κ' εἰς ὃ ἐν ὄνομαι ἐδῶ ἀκόμη δὲν ἐδόθη.

"Ας ἡδυνάμην τῆς ἡρῆς τὸ ἄρμα ν' ἀναβαίνω,
Κ' εἰς ζήτησίν σου νὰ πετῶ, σκοπὲ πόθων ματαίων!..
Πλὴν... διατὶ ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐξορίας μένω,
Ἀφοῦ οὐδὲν ἀπέμεινεν, αὐτὴν κ' ἐμὲ συνδέον;

"Οταν τὰ φύλλα τῶν δασῶν ἡ πεδιάς συνάζη,
Ταχὺς τὰ σύρει ἄνεμος, τὸ ἔδαφος σαρώνων,
Κ' ἐμοῦ μὲ φύλλον μακρὰνθὲν ὁ βίος ὁμοιάζει,
Παράσυρὲ τον ὡς αὐτὰ, ὦ πνεῦμα τῶν κλυδώνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Σ. ΒΛΑΧΟΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1863.

Ἐπιστολὴ δευτέρα.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

Νόμοι τῆς φύσεως δὲν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες
υπάρχουσιν εἰς τὴν φυσικὴν· υπάρχουνε καὶ ἄλλοι
τοὺς ὁποίους ἡ δὲν γνωρίζομεν ἡ δὲν δυνάμενα νὰ
γνωρίσωμεν.

Πρὶν γνωρίσωμεν τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ ἠθέ-
λομεν μεσιδιάσει εἰς τὴν ἡκούομεν ὅτι ἔχει τὴν τερα-
στίαν ἐκείνην δύναμιν διὰ τῆς ὁποίας κινεῖ τὰ μέ-
γιστα τῶν πλοίων, καὶ ἠθέλομεν ἐκλάβει ὡς ἐλπει-

νὸν ἀγύρτην ἐκεῖνον, ὅστις μᾶς ὑπέσχετο ὅτι δύνα-
ται νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν ἀμερικανῶν ἐντὸς τινῶν
ὥρῶν.

Ἢδὴ ταῦτα πάντα εἰσι γνωστὰ καὶ ἡ πρὶν ἀγυρ-
τεία ἐγένετο ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια.

Τί ἐστὶν ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ ὑπο-
δούλωσις τῆς φύσεως, διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν
νόμων αὐτῆς· τοιαύτην ἐντολὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν
ὁ Θεός.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ἄνθρωπος γυμνός καὶ ἀο-
πλος ἐβρίγησεν εἰς τὴν θέαν ἐνὸς θηρίου· ἀλλὰ τὸ
ῥόπαλον καὶ ἡ μάχαιρα ἐνίσχυσαν αὐτόν. Σκυθρω-
πὸς πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν πλοίων ἠτένιζε τὰς
χώρας τὰς χωριζομένας διὰ θαλασσῶν ἀπὸ αὐτόν,
ἀλλὰ τὸ πλοῖον ἐνίκησε τὸ ὕδωρ. Οἱ κεραυνοὶ τοῦ
Διὸς εἶναι στρουθία τὰ ὅποια συλλαμβάνει ὁ ἄνθρω-
πος διὰ λεπτοῦ σύρματος, λεπτοτέρου τῶν ἰζών.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἄρχει ἐν μέρει τῆς φύσεως καὶ
καταφρονεῖ τοὺς κεραυνούς καὶ τὴν τρικυμίαν καὶ
τὰς ἀποστάσεις.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰς τὴν ἀρ-
χήν του εἰσέτι· τί σημαίνει εἰς ἀνταποκρίνεσθαι
μετὰ τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν δύναμαι διὰ μόνης τῆς
θελήσεώς μου νὰ σὲ μεταβιβάσω ὁλόψυχον εἰς τὴν
Ἀμερικὴν; Τί σημαίνει εἰς ἀντιπρὸς νόμους τινὰς
τῆς φύσεως ὅταν δύναμαι διὰ μόνης τῆς θελήσεώς
μου νὰ σὲ καθυποτάξω;

Ναί, ὑπάρχει μεγάλη τις δύναμις, ἰσχυροτέρα
τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ κεραυνοῦ, ταχύτερα τοῦ ἡλεκ-
τρισμοῦ, ταχύτερα καὶ τοῦ φωτὸς αὐτοῦ εἰσέτι.
Ἰσχύει δύναμις εὐκατάληπτος ὡς πᾶσαι αἱ ἀλή-
θειας, ἀλλ' ὡς αὐτὰς κρυπτομένη, ὑπάρχει μία δύ-
ναμις διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ὑπεράνθρωπα
κατεργάζεται ἔργα, χωρὶς οὐδὲ γραμμὴν νὰ παρεκ-
κλίνῃ τῶν ὅρων τῆς φύσεως.

Εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη ἣτις ἀπὸ Μωϋσέως μέ-
χρις Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως τοσαῦτα ἐνήργησε
καὶ ἣτις ἐψάλη ὑφ' ὅλων τῶν παραδόσεων τοῦ λαοῦ.
Εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη ἣτις περιπλανᾶται ἐπὶ τῶν
ἐρειπίων τῆς Νινευὶ καὶ τῶν Θηβῶν, ἐπὶ τῆς σκυ-
θρωπῆς λίθου τῆς σφιγγὸς τῆς Ἀσσυρίας ἢ τῆς
Αἰγύπτου.

Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ δύναμις αὕτη;

Ἡ ΜΑΓΕΙΑ.

Τί δὲ ἐστὶ μαγεία;

Ἡ διὰ φυσικῶν νόμων παραγωγὴ φαινομένων τὰ
ὅποια ὁ ἄμαθης ἀποκαλεῖ θαύματα, ὁ πεπαιδευμέ-
νος ἀγυρτεῖαν.

Ἀλλ' ἀπεδείχθη ὅτι οἱ πεπαιδευμένοι, ἅμα ἐξερ-

χόμενοι ἐκ τοῦ κειμένου τῶν βιβλίων τῶν ἢ ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας εἶναι οἱ ἀκριτέστεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου ἀφήσατε τὴν μεγαλοφυΐαν κατὰ μέρος καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι εἶναι οἱ πλείστοι τῶν πεπαιδευμένων ζῶσα μετατύπῳσις τοῦ Sevigny, ἢ τοῦ Dalloz, τοῦ Nelaton ἢ τοῦ Desmares, τοῦ Ritt ἢ τοῦ Callet καὶ τῶν τοιούτων. Ἄμα δὲ παρυσιασθῇ ἄγνωστόν τι εἰς αὐτοὺς φαινόμενον, ἅμα πρόκειται νὰ λύσῃσι Γόρδιόν τινα δεσμόν, ἡ ἀγυρτεία εἶναι ἡ μάχαιρα δι' ἧς τὸν λύουσιν.

Ἀλλ' ἄς ἰδῶμεν· τί εἶναι θαῦμα; φαινόμενον τοῦ ὁποίου τὰ αἷτια ἀγνοεῖ ὁ ἄνθρωπος. Θαῦμα εἶναι διὰ τοὺς ἀπλοῦς· μὲν τῶν ἀνθρώπων ἢ διὰ τοῦ γαλθανισμοῦ διδομένη κίνησις εἰς ἓνα νεκρόν· διὰ τοὺς πεπαιδευμένους δὲ ἢ διὰ τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ ἀφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον πόλον μετὰστασις τῆς τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι ἀδελφός τοῦ θανάτου, καὶ ὁμολογουμένως οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν ἐμβριθέστεροι τῶν μεταγενεστέρων. Διότι ὑπὸ τὸ ῥήτον ἐκεῖνο κρύπτεται μεγάλη τις ἀλήθεια, μέγας τις νόμος τῆς φύσεως, ὅστις μᾶς ἐξηγεῖ ἐν μέρει τὰ θαύματα τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΑΣΤΑΡΩΘ.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Ἡ ἐκδίκησις εἶναι καρπός, ὡς πολλοὶ ἄλλοι καρποί· γλυκὺς πρὶν τὸν δρέψης, πικρὸς ἀφ' οὗ τὸν γευθῇς.

Φερύ.

Αἱ συναναστροφαὶ εἶναι στάδια εὐρύχωρα, ὅπου μὲ τὸ μεδίωμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ μὲ τὰ ἄνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δίδει τις καὶ λαμβάνει τὰς πικροτέρας προσβολάς.

Εὐγένειος Σύης.

Μόνον ὁ ἀμαρτωλὸς θεωρεῖ τὸν θάνατον ὡς σκελετόν, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ὁ θάνατος ὁμοιάζει παιδρὸν καὶ ἀμαζίζοντα νεανίαν, ὡς ζωγραφίζουσι τὸν θεὸν τοῦ ἔρωτος, — ἐκτὸς ὅτι δὲν εἶναι τοσοῦτον πανοῦργος — ἡ δαίμονα ἥσυχον καὶ κοινωφελῆ, ὅστις προτερέων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀπαυδήσασαν προσκυνητρίαν ψυχὴν, διὰ νὰ διαβῇ τὴν τάφρον τοῦ

χρόνου, τῇ ἀνοίγει τὰ μαγικά ἀνάκτορα τῆς αἰωνίου λαμπρότητος, καὶ μετὰ ταῦτα, φιλοφρόνως νεύσας, γίνεται ἄφαντος.

Σίλλερ.

Ἡ φαντασία ἔχει τὴν πτῆσιν τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς ἀστραπῆς· διαβαίνει τὰ πελάγη, ὅπου μικροῦ ἐδέησε νὰ ναυαγήσωμεν, τὰ σκότη, ὅπου αἱ πλάναι μας ἐξαφανίζονται, καὶ τὰ βάραθρα, ὅπου ἡ εὐτυχία μας καταπίνεται.

Ἀλέξανδρος Δυμάς.

Οἱ τῆς μεσημβρίας ἀνεμαὶ ἀποβάλλουσι τὴν θερμότητά των διερχόμενοι χιονοσκεπέστα ὄρη, καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἔρωτος εἰς γέροντος καρδίαν εἶναι ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀντανακλόμενον εἰς τὸν εἰρηνικὸν τῆς σελήνης δίσκον.

Σατωβριάν.

Ὁ ἐνθουσιασμός ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἀστρεΐδια, ἅτινα μόνον νωπὰ ἔχουσιν ἀξίαν.

Γκαίτης.

Ἄν ἡ εὐσέβεια ἀναβιβάξῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ ἔρως καταβιβάξῃ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν.

Βύρων.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας· μόνον ἐντὸς καθαροῦ δοχερίου μένει καθαρά.

Bernardin de St. Pierre.

Λύαις τοῦ 5ου Αἰνίγματος.

«ΑΝΑΠΑΡΑΔΙΑ.»

ΑΙΝΙΓΜΑ 6.

Εἰς τὸ πρῶτον ἡμῶς μου, συγγραφεὺς εἶμαι τῶν Γάλλων·

Εἰς τὸ δεύτερον, τὸν Δία παριστάνω τὸν μεγάλον.

Εἰς τὸ ὅλον μου, ὦ, εἶμαι ἓνα αἶνιγμα βαθύ,

Τὸ ὅποιον δὲν ἐλύθη καὶ ποτὲ δὲν θὰ λυθῇ...

Εἶμαι ἄλυστον· μὲ λύεις, μ' ἔλυσες· μὴν ἀπορήτης,

Ἄν σπικτότερα δεμένον ἔξαφνα μὲ ἀπαντήσης.

Πῶς, ἀμόγη, ἀναγνώστα, ἀναγνώστρια χρυσῇ;

Ἄομοιάζον μετὰ ὧς εἶσαι αἶνιγμα καὶ σύ...

Πλὴν τὴν χεῖρά σου, καλὴ μου, εἰς τὸ στήθος σου ἂν θέτης,

Ἐάν ἦς ἐρωτευμένη, νὰ μὲ λύσης θὰ ἴμφορέςης.

Κάθε σου παλμὸς ποῦ εἶμαι ὁ προδότης θὰ σοῦ ψάλλῃ.

Νοῦς ψυχρὸς δὲν μὲ εὐρίσκει, ἀλλὰ στήθος σου ποῦ πάλαι!

ΣΦΙΓΕ.

Π.